

Новая амэрыканская стратэгія

Ужо ў другой палавіне мінулага году было ясным, што Амерыка праводзіць грунтоўную рэвізію сваей дасполешніяй абароннай стратэгіі і прыгатаўляе новыя абаронныя цляны, якія, з аднаго боку, далі-б магчымасць правядзення значных апчаднасцяў у амэрыканскім бюджэце, а з другога — былі-б больш эфектаўнымі, маглі-б больш запалохаць напасыніка перад спрабай агресіі ды давалі-б Амерыцы шырэйшую ініцыятыву дзеяньня. Першымі прадвеснікамі гэтых зьменаў былі інспектыйныя падарожжы шэфаў амэрыканскіх ваенных штабаў па найважнейшых стратэгічных пунктах амаль што цэлага сьвету, якія адбыліся ў другой палавіне мінулага году. У сълед за гэтым начальнікі курсаванца весткі, што Амерыка прыгатаўляеца да паступовага забірання сваіх наземных збройных сілаў з Эўропы, а — пасля заканчэння Карэйскай вайны — і з Азіі. У канцы году сталася ўжо афіцыяльна ведамым, што амэрыканская армія ў Карэі спачатку будзе зъменшаная на дзіве дывізіі, а пасля разбудовы мясцовых збройных сілаў будзе зъяншацца ў далей.

У вадказ на бліжэйшы Бэрліна, этай якобы было выцісніць альянтаў зь нямецкай сталіцы, быў зарганізаваны г. зв. «паветраны калідор». У вадказ на камуністычную агресію ў Карэі Амерыка была змушаная туды выслучаць свае войскі і больш трох год крывавацца ў гэтай вайне.

Зусім зразумела, што такая стратэгія была вельмі выгоднай камуністым, затое нязыгоднай і каштоўнай для Амерыкі. Яна давала Савецкаму Саюзу вялізарную перавагу ўжо тым, што алоши не заўсёды меў у сваіх руках поўную іншым нязвязаную ініцыятыву, ён быў заўсёды, калі толькі хацеў і дзе хацеў, актыўным, тады калі Амерыка, увесчас захоўваючыся пасыўна, магла праўляць сваю актыўнасць толькі ў вадказ на актыўнасць камуністычную, ініцыятывы на мела наагул ніякай. І з другога боку, такая палітыка была для Амерыкі нязвязанай каштоўнай. Каб час паўстрымаць усякі акт камуністычнай агресіі, Амерыка патрабавала ўсіх найбольш загрожаных пунктах цэлага сьвету трymаць дастатковую колькасць сваіх збройных сілаў. Гэтак

На самым пачатку бягучага году Амерыка ўжо афіцыйльна паведаміла аб грунтоўнай зьмене сваёй стратэгіі й падала да ведама канкрэтныя пляны, у якіх будзе яна рэалізавацца. Было гэта зроблена адначасна ў важных прамовах: у традыцыйным навагоднім пасланыні прэзыдэнта Айзэнгаўера «аб становішчы нацыі», зь якім ён выступіў 8 студзеня сёлета на супольным паседжанні абедзівюх палатаў амерыканскага кангрэсу, у прамове міністра замежных спраў ЗША Дальлеса, сказанай 12 студзеня ў Нью-Ёрку, і ў прамове галоўнай камандуючага збройнымі сіламі Атлянтычнага пакту амерыканскага генэрала Гунтэра, якую ён сказаў у Парыжы адзін дзень раней перад выступленнем Дальлеса. Усе тры прамовы былі дакладна ўзгодненыя, а дзіве апошняя толькі разъзвівалі ў канкрэтызавалі тэзы Айзэнгаўера. З усіх іх асабліва была цікавай прамова міністра Дальлеса, які ясна, **ноуна** й становіча насьветліў усе галоўныя лініі новай амерыканскай стратэгіі, а разам з гэтым і — амерыканскай замежнай палітыкі, так як абодвы гэтыя пактынны зьяўляюцца між сабой нераз- усіх 23 дыўізіяў, якія сяньня мае Амерыка, 6 знаходзіцца ў Эўропе і 9 у Азіі. г. зн. больш чым палавіна арміі стала стацыянуе паза собскім краем.

Вось-ж, замест такой стратэгіі, якая давала праціўніку ўсю ініцыятыву ў сваю боду рухаў ды нязвычайна была каштоўнай для Амерыкі з матар'яльнага гледзішча, Амерыка ціпел колькасна зъмешчыцца свае збройныя сілы, у першую чаргу наземную армію, у такіх загрожаных заморскіх пунктах, а затое створыць у самой Амерыцы моцныя, адпаведна вышканенныя й рухлівыя рэзэрвы, якія, у выпадку загрозы, змогуць хутка ўдарыць, але не канечне ў выбраныя ворагам месцы, але там, дзе Амерыка будзе ўважаць за патрэбнае. Гэтак амерыканскія дзейнікі ўжо неаднократна па пярэдзілі чырвоны Кітай, што ў выпадку ўзнаўлення ім агрэсіі ў Карэі, амерыканская контракцыя да самой Карэі ўжо не агранічыцца, але рассяягнецца і на Кітай. То-ж самае намераныя зрабіць Амерыканцы, калі чырвоны Кітай умяшаецца ў індакітскую вайну.

Такая канцепцыя, як бачым, выразна ўжо зрывae зь незадачлівой палітыкай

Тут ня месца, каб аналізуваць усе гэтыя трыврамовы паасобку, хаця з глетчыча на сваю важнасць яны на гэтую асцыю заслугоўвалі-б. Астаетца тады абмежавацца толькі да насыяўлення агульных лініяў, па якіх мае цяпер разъявіца абароная палітыка ЗША.

Да гэтага часу, у першыядзе паўстрымоўяння, дапасаваная да яго стратэгія палягала на лякальным супраціўленні перад варожай агрэсіяй. Усюды там, дзе праяўлялася савецкая агрэсія, Амерыка была змушаная на яе там-жэ рэагаваць. Гэтак у вадказ на савецкую акцыю выклікання сапцыяльных заварушэнняў у Заходній Эўропе, спрычыненых слабасцю ейнае паваеннае эканомікі, Амерыка зарганізавала г.зв. Плян Маршалі.

Уже зрывас зэ пізада імвай палітыкі «кантэйнменту» (паўстрымоўяння), мэтай якой было паўстрымоўянне ворага толькі на тым адrezку, дзе ён заатакуе, але нечапаныя яго на іншых адрезках, хоць-бы гэтыя апошнія былі дла ворага найбольш чулікі й балочыя.

Другім важным пунктам новай əмэрыйскай стратэгіі, цесна звязаным з першым, зьяўляецца тое, што Амерыка цяпер ня думае класыці галоўната націску на традыцыйныя формы аружжа і наземную армію, але на найбольш мадэрнія й тэхнічна ўдасканаленія гарнізоні зброі, у якіх яна мае і надзеіца мець надалей вырашальну перавагу. Гэтымі формамі зброі зьяўляецца бамбардавальнае лётніцтва з атамнымі і вадароднымі бомбамі. І презыдэнт Айзэнгаўэр, і міністар Дальлес, і генерал Грун-

В. БІРЫЧ

Афрадыта-Ост

(заканчиваю)

(Заканчивающие)

Ці-ж няпраўда — ніхт ваар — як лёгка можна разумець чужую мову навет ня ведаючы яе, калі толькі лобра разумеши чалавека? Так-так, і ён-жа вельмі добра разумее яе, хоць і з нямецкаю мовую ў яго, папраўдзе, зусім няцікава... О не, не, зусім ня так блага, ніхт зо шлім — гэта толькі лішняя съціласць. А наагул, яны ўжо, здаецца, так добра разумеюць адно аднаго, быццам даўніяй і добрыя знаёмыя. А хіба не — хіба на добрыя знаёмыя? Але, ды толькі-ж на час, на кароткі час, як тыя зынічкі... А што ёсьць вечнага на съвеце? Ну, усёцкі... Праўда, ёсьцы способ мець хоць нейкі працяг знаёмства. Што, як, — што ён мае наўвешце? Вельмі прости спосаб — лісты. А, гэта можна, навет цікава часам, трубы толькі зараз-ж азьмяняцца на адрасы. Якраз добра — цыгнік так дарочы спыніўся, як ведаў, прости па гэтага ліхтара, трэба толькі выкарыстоць ражджай. Весь — зараз — лісток зь ейнага потесу, няхай ён запіша тут свой адрыс, а яна яму дасць свой. Ге, ліханька, літары скачуць, хоць цыгнік стаіць — ускруціла лічучыцца. Вось, ягоны гатовы. Як-ж яшчэ піша — хіба такі даўгі адрыс? Не, нешта яшчэ — толькі што? Ну вось, яна сама толькі ўложыць яму ў кішэнку, і каб ня важыцца чапаць, аж пакуль не расстануцца сяньня — ці чуе ён — горен зі? — Дох... — у яго не намагати-нае, а толькі слаба піречыцца «дох». Не, не, толькі так. І ўжо на доўга даведзенне яму чакаецца. Дый там-жа німа нічога чачота, што-б матлю карцець — адзін звычайнюсенькі адрыс, праўда-ж. Гэта прости ейная прыхамаць, няхай сабе хапрыс, каб ня чытаць цяптер і тут, пры ёй, і ён мусіць слухацца, калі хоча, каб быў той «изнасіц знаёмства».

— працяг знаёмства».

Цягнік адыйшоў далей у ноч вяслая кароткае спынкі пад тымі ліхтаром на найбай станцыі, хлумліваі — мусіць, вялікай. Ліхтар ужо прапусціў іх і толькі міраў якічэ здалёку. Ды нек ня слухалася зусім, што апавядала яна гра свае нядаўнай школенныя гады — таксама съветская зынчікі на ўёмным цяпер небе... Не, яна ужо ня гімназістка, як ён бы^и падумаў адразу, але, праўда, школа ў ёй яшчэ толькі-толькі за піятрэма, мілая школа... А яму ўсё мульяў і аж пёк у грудзі той «адрыс» у кішоныці. Што там? Словы прызнання, надзеі, будучыні — ці насымешка над прастарэкам, што зазнаўся — зарваўся вышэй, як прыстала? І адкуль яна ўмее так баламуціць, інтрыгаваць, готая — не Афрадыта, не сама д'ябліца, д'ябалльска прыгожае ёй спрытнае чарцянё... І адкуль такая сіла загаду?

На гэней станцыі пад ліхтаром, аказваеца, налезла шмат на
боду, напхнулася навет і ў іхны прыдзельчык — за тым съпешным
тісаньнем не спакмелаася толькі. Цяпер іх добра прыціснулі да
закна, хоць між іх дваіх і без таго было цесна, і ці магло ўжо быць
дзясьней за гэтае цеснае... Вось, яна мусіць нарэшце абвесециць
чаму ўрачыста — сумнае ці радаснае, хто яго ведае: ёй ужо вы-
сялаца на наступнай станцыі... Яны закураць яшчэ апошні раз
Вось цыгарыльля, разрэжацца напалам, каб і ўсё ў іх ішло напа-
лам, праўда? А што, ён-жа казаў, што абкурыць яе? Не, ёсьці
шничэ і ты, але гэта знарок — дзеля ўрачыстасці мамэнту, на рас-
станыне — цыгарыльля. Яна курыць і цыгары, калі здараеца, на-
лагум усё, што пападзя. Ёсьць навет і люлечка — айн прайфхен
толькі дома. Ен ніколі ня бачыў, каб дзяўчына курила... Дык-же
яе ня вельмі хто бачыць із гэтых — гэта бывае толькі зредку
пад настрой, і калі зусім сама адна... Наагул, у яе такая пава-
гіоніця ў кожнай справе — ня спыняцца на аматарскацьве, а імк-
ніцца як мага да стану прафесіянала, усебакова кваліфікаванаага.
Чаго ён съмяеца? Хіба курыць — гэта прафесія? Усё на съвеща-
ні можа быць прафесіяй — так, так, мой хлопчыку, (адкуль раптага
гэты... матчын гон? Ці не... засмарката была-б? Але чаму яшчэ
шчыльней ал яго, як запраўлы ал матчыных пешчай...)

цільчай ад яго, як запрауды ад матчыных пешчау...)

Так, так, мой хлопчыку, — зо, зо, майн юнгэ — усё можа быць прафесій, навет і само жыць, навет і... Ды ведама-ж... Лепш было-б наагул ціпер памаўчаць крыху, як і трэба заўсёды пера расстаннем. Заўсёды, бо маўчыца і тады, калі трэба шмат стаць, а няможна ўжо сказаць усяго, і няма ведама, што сказаць, а што не — усё аднолькава важнае... Але, ейная праўда, няха памаўчыца...

Ой, — няхай ён выбачыць, яна зусім забылася — дый ён выстрымнуў сам, каштоўны такі недакурак, стрымнуў у ноч агністадугавінай, рассыпаючы іскры... Таксама — зычкі...

І раптам — у загустлай ужо цемры гэтага зусім нельга быў лабачыць і прадлабачыць — ейныя вусны прышікаліся на мамэн да ягоных, не, ня прыцікаліся — прыпічаталіся, як нешта мэта лічнае і съцюдзёнае, а съцюдзёнасьці сваёй такое пякучае, як пячэнца ўзімку, вялікім марозам, настыглае зілеза клямкі, как ўзіцца голай і ўпілай рукою... Гэта было так неспадзянава, але разам із тым як-бы і ўрыхтавана, так, урыхтавана ўсім папярэднім ходам нутранога развою пачуцця, што — не магло ня быць! Не магло ня быць, бо й ягоныя вусны — хоць быў толькі адзін такі каросткі мамент — ухапілі адказаць нек зусім аўтаматычна, рефлекторна, бязвольна, ад самога яго зусім незалежна. Адна якія ліпучыя гэтыя Немкі — адразу; зрышта, гэта агульна ведама Толькі, што ня зусім так, як нашыя — мухамі на ліпкія істужкі! І якая д'ябалльская рызыка — гэта-ж поўна народу...

нікто більш ня мог ані пабачыць, ані пачуць. Фэрдункэлюнг — за-
цімненне — лепшша ахова ад усякіх няпрыемнасьцяў, ня толькі
з паветра, асабліва, калі яно праўедзенае так гэніяльна-проста
і ўніверсальна, як тут — зусім ніякага съятла. А цятніковы гру-
кат — глушыць і ня гэта... Но-но, няхай толькі більш не тапы-
рыць губкі (гэта няпраўда! І ўжо занадта! Адкуль-бы й магла тут
пабачыць!): більш ня будзе. Толькі адзін і адзіны... Пацалунак
мае найбольшую вартасць, калі ён адзін і адзіны. Праўда, можа
разам із тым — і найменшую, як наагул адзінка ў съяту нату-
ральных лікаў (так, яна закаханае і ў матэматыку...). Но за ад-
ными німа яшчэ ніякіх забавязаньняў і ніякіх вязлў, яны прыхо-
дзяць толькі за наступнымі. Адзін — як той недакурак-канчар,
што стрымнучу ў поч зынічкаю, як сама тая зынічка...

што стрымнуу у поч зынчкаю, ик сама тая зынгика...
Але, зынчка. Бо хіба ня зынчка гэта, калі жаўнер, забегшыся, ў хату пры дарозе напіцца вады і хапаючыся, каб не адбіцца ад свае калёны, наспех заадно цалуе й дзяўчыну, што напаіла, дзяўчыну, якую бачыць упяршыню (дыші ці добра бачаць адзін эднаго ў ўсіх сеначках?) і — ніколі больш не пабачыць? І яна заўсёды адкажа яму, гэтая дзяўчына, калі толькі яна — запраўды изяўчына. І можа гэта найбольшае шчасце на сьвеце — перажываваць зынчкі і, наагул, быць зынчкаю... Найбольшае шчасце назовет тады, калі-бі было найбольшим няшчасцем адначасна... Гэтак парнічко быць і ёх.

Ля-жа — а «працят знаёмства»? Но-но, руки преч-вэг! — ад кішенькі, наслухмінае якое хнапчанé — ягчэ не лара! Дый што можа вычытаць у гэткай цемры? Што-ж, «працят знаёмства» — лісты... «Велае поле, чорнае насыньне»... А падакункі ў лістах — што-ж больш, як не звычайнісцьнікі формула, зацікаваны штамі, традыцыйны сымбаль бяз жывога, розынагата зъместу й значаміні. «Цалую мецна, даскенна твой»... Ха-ха, «даскенна», калі точкі — зынчай...

Ну вось, і зусім пад'яжджаєцца. Няхай ён будзе такім ласкаўым і паласць ёй гэты кофэр праз вясно, а то въ ім цацер не праціснуцца праэь людзей, а снынка тут такая кароткая — добра? Ейная далонь спрытна высыльзнула зь ячынай, і толькі тут дашчю, што дагэтуль, і няма ведама, як дэўга ўсе, была яна там і ў менчным узаемным съціску. Так-жэ сълізнула ў сама гаспадзіня дачні, завілася, як вужака, борзыдзенька ѹ ёмка манішуроучы да выхаду, аж пакуль можна было сачыць у крыху разьведзенай во бліскам станцыі паўцемні (...як гэта трапіла ѹ іх мове — шлянк і піянка стройная і — зъмяя...)

Галё, ейны кофэр? Ага, вось ён (сама памалу тут із сваймі лянгзамамі, калі штурхнулася каторага крышку!). Ну й праўда, як волава -- бедная дзяўчына, і што ў яе там? Ужо яна прымасе? Вялікі дзякую! Да пабачаньня! Да пабачаньня зноў — аўфвідэршаўэн! (што за іронія — якое-ж «ізноў», калі — зынічка?).

шт, якож він сподіваєт. і підда чаго зусім хвиляцька пасад

© Інтернет-версія: Kamipikat.org 2011

На пазыцій рэальны палітыкі

да ПОЛЬСКАЙ УСХОДНЯЙ КАНЦЭПЦЫ

Як мы ўжо ня раз пісалі на балонах Усходзе наагуя разглядываючы не праз за- гэтую канцэпцыю з віны Паллякаў па- цмёныя акуляры імпрыялістичных хаваў канчальна і назаўсёды. Гэты тракт- дзейнікі на эміграцыі розных кірунку, ідэяў і ідэяў недалёкае мінуўшчыні, та з польскага боку быў падпісаны дву- высоўваючы дамаганы аднаўленчыя ікія, да речы, быў галоўнай прыгнанай ма прадстаўнікамі: старшынёю рады высокіх усходніх граніцаў з 1939 году, ўсіх «рэзьбёру» (падзелу) Польшчы кальнага «Строніцтва Хлопскага» уклічоючых у сабе вялікую частку беларускай этнографічнай тэрыторыі із звыш трывма мільёнаў кампактнага беларускага насельніцтва, на толькі мэчу- чаць аб тым, як яны думаки разъяз- заць на гэтай вялікай тэрыторыі нацыя- нальнае пытанніне, але наагуя не ўспа- мінаюць аб Беларусах, бывшымі бы- там ня было зусім. Навет лёнданскі г. зв. «Звяз Земляў Паўночна-Усходніх», што зьяўліенца афіцыйным рупарам гэтага польскаса палітыкі і польскаса «блубі- нае апініі», ані польскіх газетах з'явіліся на тое, што аўтар, трыв- маючы тэндэнцыі нацыянальнае звычаю іншых Паллякаў, дапускае прыкрайных недакла- днасцяў, называючы нашу баяцкай- чыну раз Беларусі, раз проста Русі, — чытаем далей — у паніці Белару- шым, належыць артыкул **Юрага Болеш- чыца-Закрэўскага** «Аб мінушчыні саў і Украінцаў стаўся разрэзаннем

Польшчы на Усходзе», надрукаваны ў газеце «Дзеньнік Чылаговскі» за 15. 8.

«Звяз Земляў Паўночна-Усходніх», што

з'явіліся на тое, што аўтар, трыв-

маючы тэндэнцыі нацыянальнае звычаю іншых

Паллякаў, дапускае прыкрайных недакла-

днасцяў, называючы нашу баяцкай- чыну раз Беларусі, раз проста Русі, — чытаем далей — у паніці Белару-

шим, належыць артыкул **Юрага Болеш-**

чица-Закрэўскага «Аб мінушчыні саў і Украінцаў стаўся разрэзаннем

Польшчы на Уходзе», надрукаваны ў газеце «Дзеньнік Чылаговскі» за 15. 8.

«Звяз Земляў Паўночна-Усходніх», што

з'явіліся на тое, што аўтар, трыв-

маючы тэндэнцыі нацыянальнае звычаю іншых

Паллякаў, дапускае прыкрайных недакла-

днасцяў, называючы нашу баяцкай- чыну раз Беларусі, раз проста Русі, — чытаем далей — у паніці Белару-

шим, належыць артыкул **Юрага Болеш-**

чица-Закрэўскага «Аб мінушчыні саў і Украінцаў стаўся разрэзаннем

Польшчы на Уходзе», надрукаваны ў газеце «Дзеньнік Чылаговскі» за 15. 8.

«Звяз Земляў Паўночна-Уходніх», што

з'явіліся на тое, што аўтар, трыв-

маючы тэндэнцыі нацыянальнае звычаю іншых

Паллякаў, дапускае прыкрайных недакла-

днасцяў, называючы нашу баяцкай- чыну раз Беларусі, раз проста Русі, — чытаем далей — у паніці Белару-

шим, належыць артыкул **Юрага Болеш-**

чица-Закрэўскага «Аб мінушчыні саў і Украінцаў стаўся разрэзаннем

Польшчы на Уходзе», надрукаваны ў газеце «Дзеньнік Чылаговскі» за 15. 8.

«Звяз Земляў Паўночна-Уходніх», што

з'явіліся на тое, што аўтар, трыв-

маючы тэндэнцыі нацыянальнае звычаю іншых

Паллякаў, дапускае прыкрайных недакла-

днасцяў, называючы нашу баяцкай- чыну раз Беларусі, раз проста Русі, — чытаем далей — у паніці Белару-

шим, належыць артыкул **Юрага Болеш-**

чица-Закрэўскага «Аб мінушчыні саў і Украінцаў стаўся разрэзаннем

Польшчы на Уходзе», надрукаваны ў газеце «Дзеньнік Чылаговскі» за 15. 8.

«Звяз Земляў Паўночна-Уходніх», што

з'явіліся на тое, што аўтар, трыв-

маючы тэндэнцыі нацыянальнае звычаю іншых

Паллякаў, дапускае прыкрайных недакла-

днасцяў, называючы нашу баяцкай- чыну раз Беларусі, раз проста Русі, — чытаем далей — у паніці Белару-

шим, належыць артыкул **Юрага Болеш-**

чица-Закрэўскага «Аб мінушчыні саў і Украінцаў стаўся разрэзаннем

Польшчы на Уходзе», надрукаваны ў газеце «Дзеньнік Чылаговскі» за 15. 8.

«Звяз Земляў Паўночна-Уходніх», што

з'явіліся на тое, што аўтар, трыв-

маючы тэндэнцыі нацыянальнае звычаю іншых

Паллякаў, дапускае прыкрайных недакла-

днасцяў, называючы нашу баяцкай- чыну раз Беларусі, раз проста Русі, — чытаем далей — у паніці Белару-

шим, належыць артыкул **Юрага Болеш-**

чица-Закрэўскага «Аб мінушчыні саў і Украінцаў стаўся разрэзаннем

Польшчы на Уходзе», надрукаваны ў газеце «Дзеньнік Чылаговскі» за 15. 8.

«Звяз Земляў Паўночна-Уходніх», што

з'явіліся на тое, што аўтар, трыв-

маючы тэндэнцыі нацыянальнае звычаю іншых

Паллякаў, дапускае прыкрайных недакла-

днасцяў, называючы нашу баяцкай- чыну раз Беларусі, раз проста Русі, — чытаем далей — у паніці Белару-

шим, належыць артыкул **Юрага Болеш-**

чица-Закрэўскага «Аб мінушчыні саў і Украінцаў стаўся разрэзаннем

Польшчы на Уходзе», надрукаваны ў газеце «Дзеньнік Чылаговскі» за 15. 8.

«Звяз Земляў Паўночна-Уходніх», што

з'явіліся на тое, што аўтар, трыв-

маючы тэндэнцыі нацыянальнае звычаю іншых

Паллякаў, дапускае прыкрайных недакла-

днасцяў, называючы нашу баяцкай- чыну раз Беларусі, раз проста Русі, — чытаем далей — у паніці Белару-

шим, належыць артыкул **Юрага Болеш-**

чица-Закрэўскага «Аб мінушчыні саў і Украінцаў стаўся разрэзаннем

Польшчы на Уходзе», надрукаваны ў газеце «Дзеньнік Чылаговскі» за 15. 8.

«Звяз Земляў Паўночна-Уходніх», што

з'явіліся на тое, што аўтар, трыв-

маючы тэндэнцыі нацыянальнае звычаю іншых

Паллякаў, дапускае прыкрайных недакла-

днасцяў, называючы нашу баяцкай- чыну раз Беларусі, раз проста Русі, — чытаем далей — у паніці Белару-

шим, належыць артыкул **Юрага Болеш-**

чица-Закрэўскага «Аб мінушчыні саў і Украінцаў стаўся разрэзаннем

Польшчы на Уходзе», надрукаваны ў газеце «Дзеньнік Чылаговскі» за 15. 8.

«Звяз Земляў Паўночна-Уходніх», што

з'явіліся на тое, што аўтар, трыв-

маючы тэндэнцыі нацыянальнае звычаю іншых

Паллякаў, дапускае прыкрайных недакла-

днасцяў, называючы нашу баяцкай- чыну раз Беларусі, раз проста Русі, — чытаем далей — у паніці Белару-

шим, належыць артыкул **Юрага Болеш-**

чица-Закрэўскага «Аб мінушчыні саў і Украінцаў стаўся разрэзаннем

Польшчы на Уходзе», надрукаваны ў газеце «Дзеньнік Чылаговскі» за 15. 8.

«Звяз Земляў Паўночна-Уходніх», што

з'явіліся на тое, што аўтар, трыв-

маючы тэндэнцыі нацыянальнае звычаю іншых

Паллякаў, дапускае прыкрайных недакла-

днасцяў, называючы нашу баяцкай- чыну раз Беларусі, раз проста Русі, — чытаем далей — у паніці Белару-

шим, належыць артыкул **Юрага Болеш-**

чица-Закрэўскага «Аб мінушчыні саў і Украінцаў стаўся разрэзаннем

Польшчы на Уходзе», надрукаваны ў газеце «Дзеньнік Чылаговскі» за 15. 8.

«Звяз Земляў Паўночна-Уходніх», што

з'явіліся на тое, што аўтар, трыв-

маючы тэндэнцыі нацыянальнае звычаю іншых

Паллякаў, дапускае прыкрайных недакла-

днасцяў, называючы нашу баяцкай- чыну раз Беларусі, раз проста Русі, — чытаем далей — у паніці Белару-

шим, належыць артыкул **Юрага Болеш-**

чица-Закрэўскага «Аб мінушчыні саў і Украінцаў стаўся разрэзаннем

Польшчы на Уходзе», надрукаваны ў газеце «Дзеньнік Чылаговскі» за 15. 8.

«Звяз Земляў Паўночна-Уходніх», што

з'явіліся на тое, што аўтар, трыв-

маючы тэндэнцыі нацыянальнае звычаю іншых

Паллякаў, дапускае прыкрайных недакла-

днасцяў, называючы нашу баяцкай- чыну раз Беларусі, раз проста Русі, — чытаем далей — у паніці Белару-

шим, належыць артыкул **Юрага Болеш-**

